

NEPOSREDNA
OPASNOST

VILBUR
SMIT

Preveo Miroslav Bašić Palković

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

Knjigu posvećujem mojoj

MOHINISO

*kraljici srca moga
bez čije je ljubavi i podstreka
možda nikada ne bih napisao*

*Večni Oče, što spas donosiš,
što nemirnu pučinu snažnom rukom krotiš,
što teraš dubine okeana silnih
da drže se svojih granica mirnih,
počuj sad naš zov u horu
zbog duša što stradaju na moru.*

Hamsin* je duvao već pet dana zaredom. Oblaci prašine kotrljali su se preko nepregledne pustinje. Hektor Kros nosio je prugastu kefiju** obavijenu oko vrata i zaštitne pustinjske naočare. Kratka crna bradica štitila mu je veći deo lica, ali je i na ono malo ogoljene kože imao osećaj kao da je do mesa izgrebana grubim zrcima peska. Uprkos zaglušujućem huku vetra, uspeo je da načuje tutnjavu helikoptera koji se približava. Znao je, a da se nije ni osvrnuo, da ga niko od ljudi oko njega još nije čuo. A prestravio bi se da upravo on nije bio prvi. Mada je bio stariji deset godina od većine, kao predvodnik je uvek morao biti vispreniji i brži. Onda se i Utman Vada blago okrenuo, bacivši pogled ka njemu. Hektor mu gotovo neprimetno klimnu glavom. Utman je bio jedan od njegovih najpouzdanijih operativaca. Njihovo prijateljstvo počelo je još pre mnogo godina, kada je Utman izvukao Hektora iz zapaljenog vozila na ulicama Bagdada, i to pod snajperskom paljbom. Hektor je čak i tad gajio sumnje da je Vada zaista sunit, ali s vremenom se pokazao dostojnim poverenja i postao nezamenjiv. Uz mnoge druge vrline, on je Hektora dugo uvežbavao i podučavao, sve dok ga nije naučio da gotovo savršeno govori arapski. Samo bi neki stručnjak za jezike mogao da utvrdi da Hektoru arapski nije maternji.

Zbog neke varke vrelog sunca, čudovišno iskrivljena senka helikoptera rasula se oko ivica oblaka, titrajući poput čarobne lampe; ogromni grimizno-beli ruski Mil-26, ofarban u boje kompanije Banok nafta, izgledao

* Suv i vreo prolećni vetar u Severnoj Africi. (Prim. lekt.)

** Beduinska marama. (Prim. lekt.)

je prilično beznačajan kad se konačno pojavio na vidiku. Postao je u potpunosti vidljiv tek na stotinak metara od helidroma. Zbog važnosti njegovog jedinog putnika, Hektor je radiom pozvao pilota dok još nije poleteo iz Sidi el Raziga, sedišta kompanije na obali, gde se završavao i naftovod, i naredio mu da ne leti po ovakvim vremenskim uslovima. Međutim, žena je odbacila njegovu naredbu, a Hektor nije navikao da ga ne slušaju.

Mada se još nisu upoznali, odnos između Hektora i nje već je bio veoma delikatan. U suštini, on nije bio njen podređeni, već samostalni vlasnik firme Samostrel obezbeđenje. Banok nafta sklopila je poslovni ugovor s njim da štiti njihova postrojenja i osoblje, a lično je stari Henri Banok, u moru drugih firmi za obezbeđenje željnih da mu ponude svoje usluge, odabrao baš Hektorovu.

Helikopter se oprezno spustio na helidrom. Čim su se vrata na trupu razmakla, Hektor se spremio da se prvi put sretne s tom ženom. Pojavila se na vratima i zastala da se osvrne oko sebe. Hektora je podsetila na leoparda koji čuči na visokoj grani marule i vrebja plen. Činilo mu se da je o njoj već sve znao zbog njene reputacije, ali uživo je toliko isijavala moć i eleganciju da je Hektor ostao zatečen. Tokom istraživanja, pregledao je na stotine i stotine njenih fotografija, pročitao čitave tabake članaka i odgledao sate i sate snimljenog materijala. Stariji snimci prikazivali su je na centralnom terenu na Vimbldonu, gde je u napornom meču četvrtfinala izgubila od Navratilove, i tri godine kasnije, kako prima trofej za najbolju teniserku na Otvorenom prvenstvu Australije u Sidneju. A onda se sledeće godine udala za Henrija Banoka, živopisnog milijardera, vlasnika Banok nafte koji je bio trideset i jednu godinu stariji od nje. Potom su sledile slike nje i njenog supruga kako se osmehuju čavrljajući s raznim državicima, filmskim zvezdama i drugim slavnim ličnostima iz šou-biznisa, kako gađaju fazane u Sandringemu kao gosti njenog veličanstva i princa Filipa, ili kako se odmaraju na jahti *Zaljubljeni delfin* negde na Karibima. Bili su tu i snimci na kojima sedi na podijumu kraj supruga na godišnjem sastanku upravnog odbora njihove kompanije, kao i neki drugi koji je prikazuju kako se vešto suočavaju s Larijem Kingom u njegovoj emisiji. Kasnije, nosila je udovičku crninu i držala za ruku prelepu čerku dok su zajedno gledale kako kovčeg Henrija Banoka smeštaju u mauzolej na njegovom ranču negde u planinama u Koloradu.

Nakon toga, njenu bitku s deoničarima i bankama, a naročito sa ozlojeđenim pastorkom, s velikom nasladom ispratili su mediji širom sveta.

Neposredna opasnost

Kada je naposljetku konačno uspela da otrgne ono što joj po naslednom pravu pripada iz lakomih prstiju pastorka i kada je zauzela muževljevo mesto na čelu upravnog odbora Banok nafte, cene Banokovih deonica strmoglavo su pale. Ulagачi su negde isparili, a bankarske pozajmice i krediti presušili. Niko nije želeo da stavi novac na bivšu teniserku i glamuroznu pripadnicu visokih krugova, koja je najednom postala naftni magnat. Međutim, ti ljudi nisu računali na njen urođeni poslovni dar, niti na višegodišnje mentorstvo Henrija Banoka, koje je sigurno vredelo stotinu diploma ekonomskog fakulteta. Poput rulje u rimskim cirkusima, njeni klevetnici i kritičari napeto su iščekivali da je rastrgnu lavovi. A onda je, na žalost svih njih, otvorila Zaru broj osam.

Časopis *Forbs* objavio je na naslovnoj strani fotografiju Hejzel u teniserskoj opremi i reketom u ruci. Naslov je glasio: *Hejzel Banok zabila asa protivnicima. Najveći naftaški potez u poslednjih šezdeset godina. Preuzela skiptar od supruge Henrija Velikog*. U samom članku pisalo je:

U goletnom zaleđu zabačenog i siromašnog malog emirata Abu Zara krije se naftna koncesija koju je nekada posedovao Šel. To naftno polje bilo je potpuno isušeno i napušteno neposredno nakon Drugog svetskog rata i gotovo šezdeset godina ležalo zaboravljeno. Tako je bilo sve dok gospođa Hejzel Banok nije stupila na scenu. Uzela je koncesiju za siću od nekoliko miliona dolara, izazvavši podsmeh dežurnih pametnjakovića. Ne osvrćući se na protivljenja svojih savetnika, potrošila je još mnogo miliona dolara kako bi zabila rotacionu kupastu bušilicu u malu podzemnu anomaliju na krajnjem severnom rubu polja: u anomaliju za koju se, uz primitivne istraživačke tehnike od pre šezdeset godina, verovalo da je samo ogranak glavnog spremišta. Tadašnji geolozi složili su se da je nafta iz tog dela odavno otekla u glavno spremište i da je, samim tim, izvučena na površinu ostavljajući čitavo to naftno polje suvo i bezvredno.

Međutim, kada je bušilica gospođe Banok probila nepropusni slani svod diapira, prostrane podzemne dvorane u kojoj su bile zarobljene zalihe nafte, gas je pod pritiskom zatutnjao kroz otvor za bušilicu tolikom silinom da je izbacio napolje gotovo osam kilometara čelične bušaće trake poput paste za zube iz tube, te je čitava rupa prasnula. Sirova nafta visokog kvaliteta šiknula je na desetine metara u vazduh. Konačno je postalo očigledno da su stara naftna polja od Zare jedan do Zare sedam, koje je Šel napustio,

predstavljala samo deo zaliha. Glavno spremište ležalo je na dubini od šest hiljada šeststo šezdeset metara, krijući, po nekim procenama, oko pet milijardi barela slatke sirove nafte.*

Nakon što je helikopter dotakao tlo, pilot je spustio lestvice i sišao, a potom je pružio ruku raskošnoj putnici. Ona je odbila ponuđenu ruku i skočila na tlo s metra visine, lagano se dočekavši na noge, poput leoparda na kog je toliko podsećala. Na sebi je imala usko skrojeni kaki safari kostim, pustinjske čizme od antilopa i jarku *ermes* maramu oko vrata. Gustu zlatnu kosu, njen zaštitni znak, nije svezala pa se ona razlete na hamsinu. Koliko ona uopšte ima godina, zapita se Hektor. Niko to nije tačno znao. Izgledala je kao u tridesetim, ali morala je da ima najmanje četrdeset. Ovlaš je Hektoru stegla ruku, stiskom izbrušenim tokom stotina i stotina časova provedenih na teniskom terenu.

„Dobro došli na vašu Zaru broj osam, madam!“, reče joj. Uzvratila mu je samo kratkim pogledom. Njene oči imale su plavu nijansu koja ga je podsećala na sunčevu svetlost dok se probija kroz zidove ledene pećine na visokom planinskom grebenu. Bila je mnogo zgodnija nego na fotografijama.

„Majore Kros“, hladno ga je pozdravila. Iznenadila ga je i time što zna njegovo ime, ali odmah se prisetio da je prati glas žene koja ništa ne prepušta slučaju. Verovatno je proučila svakog od nekoliko desetina članova višeg osoblja s kojima bi se mogla sresti na svom novom naftnom polju.

Ako je zaista tako, onda bi morala da zna i da ja više ne koristim vojni čin, pomislio je, a onda mu je sinulo da verovatno jeste znala, ali je namerno htela da ga naljuti. Morao je da sakrije osmeh koji mu je zaigrao na usnama.

Iz nekog razloga joj se ne sviđam i uopšte se ne trudi da to prikrije, pomislio je. *Ova dama je sazdana od istog materijala kao i njene naftne bušilice – sva je od čelika i dijamanata*. Već se okrenula od njega i pozdravljala s trojicom koji su se iskobeljali iz ogromnog hamvija boje peska. Naglo su zakočili kraj nje, a onda su se ulizički poređali u počasnu vrstu, iskeženi i ustreptali poput kućića. Najpre se rukovala s Bertom Simpsonom, njenim generalnim direktorom.

* Nasuprot *kiseloj* sirovoj nafti koja sadrži više sumpora. (Prim. prev.)

Neposredna opasnost

„Oprostite što mi je trebalo toliko vremena da vas posetim, gospodine Simpson, ali bila sam prilično zauzeta“, uputila mu je kratki, blistavi osmeh, ne čekajući odgovor. Nastavila je dalje, pozdravljajući glavnog inženjera i vodećeg geologa.

„Hvala vam, gospodo. Hajde sad da se sklonimo sa ovog groznog vetrica. Kasnije ćemo se bolje upoznati“, glas joj beše blag, gotovo raspevan, a izgovor oštar i upadljivo južnoafrički. Hektor je znao da se rodila u Kejptaunu i da je američko državljanstvo prihvatila tek nakon što se udala za Henrija Banoka. Bert Simpson otvorio je zadnja vrata hamvija, propuštajući je na zadnje sedište. Dok je Bert seo za volan, Hektor se, kao pratnja u drugom hamviju, već namestio nedaleko iza njih. Treći hamvi nalazio se na čelu kolone. Sva vozila imala su naslikan srednjovekovni samostrel na vratima. U prvom se nalazio Utman. Poveo je mali konvoj ka pomoćnom putu koji se pružao duž cevi nalik ogromnom srebrnom pitonu, koje su dragoceni mulj odnosile stotine kilometara do tankera koji su ga spremno čekali. Malo dalje, iz žučkaste izmaglice, sa obe strane puta izroniše naftne bušilice u čitavim redovima, nalik kosturima legije palih ratnika. Ispred isušenog rečnog korita, Utman je skrenuo s puta pa krenuše za njim niz iskošenu golu stenu, čađavo crnu, kao da je oprljena u požaru. Glavne zgrade uzdizale su se na najvišoj tački.

Dva Samostrelova stražara u maskirnim kombinezonima otvorila su kapiju i tri hamvija uleteše unutra. Iz kolone se odmah odvojilo vozilo u kojem je bila Hejzel Banok, krenulo na drugi kraj dvorišta i zaustavilo pred debelim vratima luksuznih prostorija s klima-uređajima, za upravno osoblje. Bert Simpson hitro kroz njih sprovede Hejzel u pratnji pet-šest uniformisanih poslužitelja. Vrata se zloslutno zatvoriše. Hektoru se učinilo da je nešto nestalo njenim odlaskom, čak je i hamsin duvao manjom žestinom, a kada je zastao pred vratima Samostrelovog sedišta i pogledao u nebo, primetio je da se i oblaci prašine razilaze i razređuju.

Našavši se u svom stanu, skinuo je zaštitne naočari i odmotao kefiju s grla. Potom je sprao prljavštinu s lica i ruku, štrcnuo umirujuće kapi u zakrvavljene oči i zagledao se u svoje lice u ogledalu na zidu. Kratka crna bradica davala mu je blagi gusarski izgled. Koža na licu preplanula mu je od pustinjskog sunca, osim srebrnastog ožiljka iznad desnog oka, gde mu je pre mnogo godina bajonet napravio posekotinu sve do vrha čela. Nos mu je bio velik i carski, oči zelene, mirne i hladne, a zubi veoma beli, kao u grabljivice.

„To je jedino lice koje ćeš ikada imati, Hektore momče, što ne znači da treba da ti se sviđa“, promrmljao je. Onda je sam sebi i odgovorio: „Zahvali se Gospodu na svim onim damama koje nemaju toliko probirljiv ukus.“ Tiho se nasmejao i otišao do operativne prostorije. Žamor muških razgovora utihnuo je čim je ušao. Popevši se na svoje mesto u uzdignutom delu sobe, zagledao se u njih. Desetorica su bili šefovi jedinica. Svaki je upravljao svojom desetinom, na šta je uvek bio pomalo ponosan. Bili su to pravi, oprobani i očvrslili ratnici koji su zanat učili u Kongu, Avganistanu, Pakistanu, Iraku i drugim krvavim ratištima po ovom surovom svetu. Dugo mu je trebalo da ih sve okupi – pokvarenu bandu izopačenih i okorelih ubica koje je voleo kao rođenu braću.

„Pa, gde su vam ogrebotine i tragovi ugriza, šefe? Nećete nam valjda reći da ste joj umakli bez posledica“, doviknu mu jedan od njih. Hektor se popustljivo osmehnuo, dao im nekoliko minuta da razmene masne dosetke i da se smire, a onda podiže ruku.

„Gospodo – a ovaj izraz u vašem slučaju koristim veoma nategnuto – dakle, gospodo, na brigu i čuvanje dobili smo jednu damu koja će privući pažnju svih znatiželjnih bitangi od Kinšase do Bagdada, preko Kabula i Mogadiša. Desi li joj se bilo šta, lično ću otkariti jaja čoveku koji za to bude odgovoran. U to vam se svečano zaklinjem.“ Znali su da to nije bila prazna pretnja. Smejanje se odmah utišalo i svi oboriše poglede jer se Hektor nekoliko trenutaka bezizražajno zagledao u njih. Usledio je tajac. Kad je završio, uzeo je štap sa stola, okrenuo se ka ogromnom vazdušnom snimku čitavog naftnog polja na zidu i počeo da im daje poslednja uputstva. Izdao im je zaduženja i opet ponovio prethodne zapovesti. Na ovom zadatku nije smeo da dozvoli nikakve omaške. Pola sata kasnije, opet se okrenuo prema njima.

„Ima li pitanja?“ Nije ih bilo pa je sve raspustio uz britko naređenje: „Ako se dvoumite, prvo pucajte, i bolje bi vam bilo da ne promašite.“ Otišavši do helikoptera, naredio je pilotu Hansu Lateganu da preleti duž naftovoda, sve do njegovog kraja na obali zaliva. Leteli su veoma nisko. Hektor je sedeo na prednjem sedištu pored Hansa, tragajući za bilo kakvim neželjenim naznakama: tragovima nepoznatih ljudi i bilo kakvim otiscima točkova koji nisu od njegovih patrolnih kamioneta ili vozila mehaničarskih timova koji održavaju cevi. Svi njegovi operativci iz Samostrela nosili su cokule sa upečatljivom šarom strele na donovima pa je Hektor čak i s visine mogao da razluči prijateljske stope od otisaka mogućih uljeza.

Neposredna opasnost

Otkako je Hektor postao šef obezbeđenja, imali su već tri gadna pokušaja sabotiranja postrojenja Banok nafte u Abu Zari. Za sada još nijedna teroristička grupa nije preuzela odgovornost za te poduhvate, verovatno zato što su napadi osujećeni.

Princ Farid el Mazra, emir Abu Zare, bio je odani saveznik Banok nafte. Naknada za naftu, koju je dobijao od kompanije Banok, znala je da dostigne i po nekoliko stotina miliona dolara godišnje. Hektor je sredio i jako savezništvo s princem Muhamedom, načelnikom policije Abu Zare, koji je i emirov šurak. Princ Muhamed upravljao je jakom obaveštajnom službom pa je pre tri godine na vreme upozorio Hektora na predstojeći napad s mora. Hektor i Roni Vels, njegov terenski zapovednik na pristaništu, presreli su napadače još na moru, patrolnim brodom Banok nafte, nekadašnjim izraelskim motornim torpednim brodom s dobrim ubrzanjem i duplim *brauning* mitraljezima na pramcu, kalibra 12,95 mm. Na palubi neprijateljske dove* bilo je osam terorista i nekoliko stotina kilograma *semteksa* – plastičnog eksploziva. Bivši stariji vodnik Kraljevske mornarice i mornar s ogromnim iskustvom, Roni Vels se odlično snalazio s malim neprijateljskim plovilima. Pojavio se pravo iz tame kraj dovine krme, potpuno iznenadivši posadu. Kada ih je Hektor megafonom pozvao da se predaju, odgovorili su mu paljbom iz automatskog oružja. Već prvi rafal iz *brauning* mitraljeza dokačio je i *semteks* u dovinom spremištu. Svih osam terorista na palubi broda istovremeno je odletelo u rajske vrtove, ostavljajući za sobom veoma malo tragova ovozemaljskog bivstvovanja. Emir i princ Muhamed bili su oduševljeni takvim ishodom pa su se pobrinuli da međunarodni mediji ne nanjuše ništa od tog incidenta. Abu Zara bila je ponosna na svoj ugled stabilnog, naprednog i miroljubivog emirata.

Hektor se spustio na terminal u Sidi el Razigu, gde je proveo nekoliko sati s Ronijem Velsom. Roni je, po običaju, sve držao pod konac, opet opravdavši Hektorovo poverenje. Nakon sastanka, zajedno su otišli do Hansa koji je čekao u helikopteru. Roni ga je iskosa pogledao, a Hektor je odmah znao šta ga muči. Za tri meseca, Roni će napuniti šezdeset i pet godina. Deca su ga odavno otpisala i van Samostrela nije imao dom, osim možda Kraljevske bolnice u Čelsiju, ako ga uopšte prihvate kao penzionera. Datum za obnovu ugovora sa Samostrelom padao je oko dve nedelje pre njegovog rođendana.

* Tradicionalni arapski jedrenjak s trouglim (latinskim) jedrima. (Prim. lekt.)

„Inače, Roni“, reče mu Hektor, „tvoj novi ugovor je kod mene na stolu. Zaboravio sam da ga ponesem da potpišeš.“

„Hvala ti, Hektore“, nasmešio se široko Roni, sav ozaren pod ćelom, „ali svestan si da ću u oktobru napuniti šezdeset i pet?“

„E, bitango jedna matora“, nasmešio mu se Hektor, „a ja sve vreme mislim da već deset godina imaš dvadeset i pet.“ Uskočio je u helikopter pa su krenuli nazad, tik iznad peskovite površine drumu duž naftovoda. Hamsin je čistio tlo poput marljive spremačice, tako da su čak i otisci pustinjaških droplji i oriksa bili jasni. Dva puta su se spuštali kako bi Hektor proučio sumnjive tragove koje su možda ostavili nepozvani stranci. U oba slučaja radilo se o bezopasnim tragovima koje su ostavili beduini u potrazi za zalutalim kamilama.

Spustili su se i na lokaciju gde je pre tri godine šest nepoznatih osoba postavilo zasedu, upavši na koncesiju s juga. Da bi došli do naftovoda, pešice su prevalili devedeset i pet kilometara kroz pustinju. Kad su stigli, uljezi su se odlučili za vrlo loše sračunati napad na patrolni kamionet u kojem se na prednjem sedištu vozio baš Hektor. On je već na pola puta uz dinu, kojom se pružao drum, primetio nešto sumnjivo.

„Stani!“, dreknuo je vozaču, brže-bolje se popeo na krov kamioneta i zagledao u pokret koji mu je privukao pažnju. Predmet se ponovo pomerio, kratkim puzavim pokretom nalik gmizanju crvene zmije. Međutim, u toj pustinji nije bilo crvenih zmija. Jedan kraj zmije virio je iz peska, a drugi se krio ispod tananih grana trnovitog žbuna. Pažljivo je sve osmotrio. Žbun je bio dovoljno gust da sakrije čoveka koji bi legao iza njega, a crveni predmet nije ličio ni na šta što se može naći u prirodi. Kad se opet pomerio, Hektor je doneo odluku. Namestio je pušku na rame i tri puta opalio u šipražje. Čovek, koji je ležao iza njega, odmah je skočio na noge. Imao je turban, ogrtač, AK-47 na ramenu i crnu kutijicu u rukama, iz koje je visio tanki, crveni kabl.

„Bomba!“, viknu Hektor. „Dole glave!“ Čovek na dini aktivirao je bombu, na šta je drum, uz gromku eksploziju na nekih sto pedeset metara ispred kamioneta, poleteo u vazduh u visokom stubu prašine i dima. Udarni talas skoro da je oborio Hektora s krova kamioneta, ali ipak je uspeo da se zadrži i sačuva ravnotežu.

Bombaš se tada već našao na vrhu dine, trčeći poput pustinjaške gazele. Hektoru je vidokrug i dalje bio zaklonjen zbog praska pa su njegovi prvi hici samo raspršili pesak oko Arapinovih nogu, ne zaustavivši ga. Hektor

Neposredna opasnost

je nekako došao do daha i pribrao se. Video je kako njegov naredni rafal pogađa Arapina u leđa i kako se prašina diže s njegovog ogrtača čim su ga meci stigli. Begunac je napravio piruetu kao balerina i pao na zemlju. Hektor je zatim ugledao i petoricu njegovih drugova kako iskaču iz zaklona među šipražjem. Spustili su se iza horizonta i nestali pre nego što je stigao da ih zaspe paljbom.

Hektor je pogledom prešao dinu. Širila se pet-šest kilometara i ispred i iza njegovog trenutnog položaja. Celom svojom dužinom bila je previše strma i rastresita da bi kamionet mogao da se popne uz nju. Rešio je da u poteru krenu peške.

„Druga faza!“, viknu Hektor svojim ljudima. „U poteru! Odmah! Kreći!“ I sam je skočio s kamioneta i trkom poveo svoja četiri čoveka uz dinu. Kada su stigli do vrha, petorica napadača i dalje su u grupi trčala po ravnoj, slanoj zaravni, gotovo kilometar daleko od njih. Uspeli su da naprave prednost dok su se Hektor i njegovi ljudi s mukom penjali uz dinu. Zagleđavši se za njima, Hektor se ozbiljno nasmeja.

„Glupa greška, dečice moja! Trebalo je da se raspršite svako na svoju stranu! Sad ste baš fino na okupu.“ Hektor je bio potpuno uveren da u pravolinijskoj poteri nije bilo tog Arapina koji bi mogao da utekne njegovim ljudima.

„Hajdemo, momci! Nemojte sad da se razvlačite. Moramo da ulovimo ovu kopilad pre sumraka.“ Bila su im potrebna četiri sata, pošto su *kopilad* bila malo žilavija nego što je Hektor mislio. Međutim, napravili su još jednu kobnu grešku, i poslednju – zaustavili su se i spremili za borbu. Odabrali su neku zgodnu udolinu, prirodno dobru tačku sa slobodnim prostorom za nišanje u svim pravcima, i zalegli na zemlju. Hektor je pogledao u sunce. Nalazilo se dvadeset stepeni iznad horizonta. Morali su sve brzo da završe. Dok su njegovi ljudi držali teroriste pognutih glava, Hektor je otpuzao napred do mesta odakle je mogao najbolje da osmotri bojno polje. Odmah je procenio da neće moći da osvoje položaj Arapa u direktnom napadu. Izgubio bi većinu ljudi, ako ne i sve njih. Proučavao je teren još desetak minuta, a onda je iskusnim vojničkim okom pronašao slabu tačku. Iza Arapa se nalazila plitka brazda u tlu: previše plitka da bi je smatrali vadijem ili dongom*, ali je ipak mogla da sakrije čoveka koji

* Ar. *wadi* – isušeno rečno korito u pustinji. Južnoafrički engl. *donga* – jarak, jaruga nastala erozijom. (Prim. lekt.)

puzi na stomaku. Zaškiljivši očima prema niskom suncu, procenio je da se udubljenje pružalo oko četrdeset koraka iza neprijateljskog tabora. Zadovoljno je klimnuo i otpuzao nazad do mesta gde su ležali njegovi ljudi.

„Otići ću okolo iza njih da bacim granatu. Krenite u juriš čim prasne.“ Hektor je morao naširoko da zaobiđe neprijatelja kako im ne bi bio na vidiku, a kada se našao u rovu, morao je da se kreće veoma polako kako ih dizanjem prašine ne bi upozorio na svoje prisustvo. Njegovi ljudi terali su Arape da drže glave pognute, pucajući na svaki pokret iznad ruba udoline. Međutim, kad je Hektor stigao do tačke najbliže udolini, ostalo im je još svega desetak minuta pre nego što sunce zađe za horizont. Podigavši se na kolena, zubima je povukao osigurač s granate. Poskočivši na noge, odmerio je rastojanje. Razdaljina je bila poprilična – četrdeset, možda i pedeset, metara – za bacanje teške kasetne granate. Prebacio je svu snagu u rame i poslao je ka njima u visokom luku. Mada je dobro izveo bacanje, možda i jedno od najboljih u životu, granata je pala na obod neprijateljske busije i na tren se činilo da će tamo i ostati. Onda je počela da se kotrlja nizbrdo, zaustavivši se tačno usred pognutih Arapa. Hektor ubrzo začu njihove vriske – izgleda da su shvatili šta je to. Podigavši se, izvukao je pištolj i potrčao napred. Granata je eksplodirala taman kad je stigao do udoline. Zaustavivši se na ivici, bacio je pogled na masakr. Četiri nitkova bila su raskomadana na krvave delove. Poslednji je delimično bio zaštićen telima drugova, ali jedan šrapnel mu se ipak kroz grudi probio do pluća.

Kad se Hektor nadvio nad njim, iskašljavao je penušavu krv, mučeći se da dođe do daha. Podigavši pogled, na Hektorovo veliko zaprepašćenje, Arapin ga je prepoznao. Kroz krv, koja mu je navrla na usta, progovorio je slabim, isprekidanim glasom, ali Hektor je odlično razumeo šta je rekao.

„Zovem se Anvar. Upamti to, Krose, svinjo svinjska. Dug nije namiren. Krvna osveta je i dalje na snazi. Za mnom će doći i drugi.“

Tri godine kasnije, Hektor je stajao na istom mestu, iznova začuđen tim rečima. I dalje nije nalazio smisao u njima. Ko je bio taj čovek na samrti? Odakle ga je poznavao? Na kraju je odmahnuo glavom, okrenuo se i vratio do helikoptera koji ga je čekao lenjo vrteći elisama. Ukrcao se i pošli su dalje. Dan se brzo topio na pustinjskoj vrelini. Kad su se vratili u Zaru broj osam, ostao još samo sat do zalaska sunca. Hektor je iskoristio još to malo dnevnog svetla da ode do strelišta i ispali stotinak hitaca i iz pištolja *Bereta M9* kalibra devet milimetara i automatske puške *Bereta SC 70/90*. Od svih svojih ljudi očekivao je da ispale najmanje pet stotina hitaca nedeljno i da

Neposredna opasnost

mete predaju oružaru. Hektor ih je redovno lično proveravao. Svi oni bili su smrtonosni strelci, ali Hektor nije želeo da postanu samozadovoljni ili lenji. Bili su odlični, ali morali su i da ostanu odlični.

Kada se iz streljane vratio u zgradu, sunce je već nestalo s neba, a posle kratkog sutona, na pustinju se brzo spustila noć. Otišao je do odlično opremljene teretane, gde je jedan sat trčao na pokretnoj traci i pola sata dizao tegove. Okupao se pod vrelim tušem u svojim prostorijama, zamenio prašnjavu kamuflažnu uniformu za sveže opranu i ispeglanu garderobu i spustio do kantine. Bert Simpson je sa ostalim nadređenima sedeo za šankom. Svi su delovali umorno i povučeno.

„Hoćeš li popiti jedno s nama?“ ponudi mu Bert.

„Baš lepo od tebe“, reče Hektor i klimnu šankeru koji mu je nasuo duplu dozu osamnaestogodišnjeg *oban singl molt* viskija. Hektor nazdravi Bertu i obojica otpiše.

„I, kakva je naša šefica?“ upita Hektor.

Bert zakoluta očima: „Bolje da ne znaš.“

„Iskušaj me.“

„Ona nije ljudsko biće.“

„Meni je izgledala i više nego humanoidno“, primeti Hektor.

„To je samo varka, stari moj, verovatno je izvodi prokletim ogledalima ili tako nekako. Neću ništa da ti govorim. Videćeš i sam.“

„Šta sad to znači?“ upita Hektor.

„Zato što je vodiš na trčanje, druškane.“

„Kada?“

„U cik zore, prekosutra. Naći ćete se tačno u 5.30 kod glavne kapije. Petnaest kilometara, tako je rekla. A nešto mi govori da će njen ritam biti mnogo brži od obične rekreativne šetnjice. Ne daj joj da ti pobegne.“

Dan je bio dug i mukotrpan i za Hejzel Banok, ali nije to bilo ništa što nije mogla da spere u vrućoj penušavoj kadi. Oprala je kosu šamponom, a zatim je isfenirala kako bi plave pramenove namestila da padaju tačno iznad desnog oka. Zatim je navukla plavi satenski ogrtač, koji se slagao s bojom njenih očiju. Sav njen prtljag stigao je nekoliko dana pre nje. Komplet kofera od krokodilske kože raspakovala je poslugi, svu odeću joj lepo ispeglali i okačili u prostranom ormaru u garderobi. Kozmetiku i pribor za ulepšavanje uredno su poslagali na staklenim

policama iznad umivaonika u kupatilu. Nanela je Šanelov parfem iza ušiju i otišla u dnevnu sobu. U ormaru s pićem bilo je sve što je njena lična asistentkinja Agata navela u imeju koji je poslala Bertu Simpsonu. Hejzel je napunila visoku čašu drobljenim ledom i sveže iscedenim sokom od limete, dodajući i sasvim malo *dovgan* votke. S čašom je zasela za njen lični komunikacioni centar. Na šest velikih plazma ekrana na zidu mogla je istovremeno da prati cene deonica i robe na svim većim berzama, dok su ostali ekrani prikazivali vesti i sportske rezultate. Posebno ju je zanimala Nagrada Trijumfalne kapije u Longšampu, gde je u trci učestvovala i njeno grlo. Zgroženo se iskežila shvativši da je njen konj završio na razočaravajućem trećem mestu. To je samo potvrdilo već donesenu odluku da otpusti starog dresera i da dovede onog mladog Irca. Potom je pažnju prebacila na tenis. Volela je da prati napredovanje mladih Ruskinja i devojaka iz Istočne Evrope. One su je podsećale na dane kad je imala osamnaest godina i bila gladna uspeha kao vučica. Pijuckajući votku, koja je imala ukus vilinskog napitka, sela je za računar da proveri poštu. Agata je mejlove već prorešetala u Hjustonu, ali je lično morala da pročita još pedesetak. Brzo ih je prešla. Mada je u Hjustonu bilo tri po ponoći, Agata je spavala s telefonom na noćnom stočiću, uvek spremna za njene pozive. Hejzel ju je pozvala preko *Skajpa*. Agatino lice pojavilo se na ekranu. Imala je bademantil sa izvezenim ružicama na kragni, viklere u sedoj kosi i oči otežale od pospanosti. Hejzel joj izdiktira odgovore na elektronsku poštu. Na kraju je upita:

„Kako vaša prehlada, Agata? Ne zvučite mi tako promuklo kao juče.“

„Mnogo bolje, gospođo Banok. Mnogo vam hvala na pažnji.“ Zbog toga su je njeni zaposleni i voleli. Voleli su svoju brižnu šeficu sve dok ne bi napravili grešku, a tada bi ih lansirala pravo kroz prozor. Prekinula je vezu s Agatom i proverila sat na ruci i digitalni časovnik na zidu. Isto vreme trebalo bi da bude i na *Zaljubljenom delfinu*. Hejzel je iz dubine duše mrzela ime kojim je Henri krstio jahtu. Oduvek je više volela da je zove samo *Delfin*. Iz poštovanja prema pokojnom suprugu, nije mogla da natera sebe da ga promeni, a Henri ju je stalno ubeđivao da će ih pratiti loša sreća ako to urade. Srećom, ime je jedino što je Hejzel mrzela na jahti od sto dvadeset pet metara čistog sibiritskog luksuza, s dvanaest kabina za goste i apartmanom za vlasnika, dostojnog i kraljevske palate. Svečana trpezarija i ostale prostrane odaje za zabavu ukrašene su šarenim muralima najtraženijih savremenih umetnika. S četiri moćna dizel-motora, mogla

je da preplavi Atlantski okean za manje od šest dana. Opremljena je naj-savremenijim navigacionim i komunikacionim uređajima, a postojale su i skupocene igračkice i naprave koje su mogle da zabave čak i najrazma-ženije i najprefinjenije goste na brodu. Hejzel je okrenula broj *Delfinovog* mosta. Javili su se pre nego što je telefon drugi put zazvonio.

„*Zaljubljeni delfin*. Most.“ Odmah je prepoznala kalifornijski naglasak.

„Gospodine Džetson?“

Glas prvog oficira ispunio se strahopoštovanjem čim je shvatio ko ih zove:

„Dobro večer, gospođo Banok.“

„Da li je kapetan Frenklin dostupan?“

„Naravno, gospođo Banok. Tu je, kraj mene. Odmah ću mu dati slušalicu.“

Džek Frenklin je pozdravio, a Hejzel ga odmah upita: „Je li sve u redu, kapetane?“

„Sve je u najboljem redu, gospođo Banok“, uverio ju je.

„Koji je vaš trenutni položaj?“

Frenklin joj je preneo koordinate s navigacionog ekrana, a onda ih je brzo preveo na razumljiviji oblik: „To je sto četrdeset šest nautičkih milja jugoistočno od Madagaskara, na kursu ka sejšelskom ostrvu Mahe. Prema našim procenama, na Mahe stižemo u četvrtak u podne.“

„Zaista ste ostvarili dobar napredak, kapetane Frenkline“, reče mu Hejzel. „Da li je moja ćerka s vama na mostu?“

„Bojim se da nije, gospođo Banok. Javili su mi da se gospođica Banok ranije povukla na počinak i naredila da joj večera bude poslužena u vašem apartmanu. To jest, izvinjavam se, htjedoh reći u njenom apartmanu.“

Njenoj ćerki bilo je dopušteno da koristi apartman kada gospođa Banok nije na jahti. Frenklin je oduvek smatrao da je neotesana tinejdžerka, koja je smatrala da je važna koliko i njena imućna majka, pored Gogenovih i Moneovih ulja na platnu i Lalikovog staklenog lusteru isto što i slon u staklarskoj radnji. Ipak, bio je dovoljno pametan da dečje mane ne pominje majci. Hejzel Banok jedino tu lepuškastu, ali vrlo neprijatnu kućicu, nije umela da sagleda objektivno.

„Molim vas, prebacite me u apartman“, reče mu Hejzel Banok.

„Svakako, gospođo Banok.“ Čula je kako se obraća vezisti. Linija se potpuno utišala, a onda je ponovo živnula zvonjava. Odzvonilo je dvanaest puta i već je izgubila strpljenje kad je njena ćerka konačno podigla slušalicu.

„Ko je to? Izričito sam naredila da me niko ne uznemirava!“

„Kejla, dušice!“

„Ooo, mamice, tako je lepo čuti tvoj glas. Čitav dan čekam da pozoveš. Već sam pomislila da me više ne voliš“, njeno oduševljenje bilo je očigledno pa se Hejzelino srce ispunito majčinskom radošću.

„Bila sam strašno zauzeta, dušo. Svašta se ovde dešava.“ Kejla, čista i neiskvarena* – ime koje je odabrala za svoju kćerku bilo je potpuno pogodeno. Prizvala je devojčino lice u misli. Hejzel se oduvek činilo da je Kejlina koža sazdana od providnog žada, ispod kojeg mlada krv pulsira i presijava se. Oči su joj bile svetlije i još izraženije plave od Hejzelinih, kao da je iz njih isijavala čistota uma i duha. Već s devetnaest godina bila je na pragu da postane odrasla žena, ali je i dalje bila nedirnuta, devičanska i savršena. Hejzel oseti kako joj suze trepere u očima dok ju je savladavala silna ljubav. To dete bilo je najvažniji deo njenog života i njoj su bile posvećene sve žrtve i želje.

„To je moja draga mamica! Priznaje samo jednu brzinu – punim gasom napred!“, milozvučno se nasmeja Kejla i polako se skotrlja na krevet s muškog tela ispod nje. Goli stomaci slepili su im se znojem pa se razdvojiše s otporom, uz mljackavi zvuk. Osetila je kako se penis migolji napolje, zajedno s toplim mlazom vaginalnih sokova. Bez njega je osećala prazninu duboko u sebi.

„Kaži mi šta si sve danas radila“, reče Hejzel. „Jesi li učila?“ Upravo je zbog toga i ostavila dete na *Delfinu*. Kejlini rezultati na kraju semestra bili su razočaravajući. Profesor je zapretio da će bez znatnog poboljšanja sigurno pasti godinu. Kejlu su od takve sudbine do sada spasavali jedino majčini izdašni prilozi fakultetskoj kasi.

„Moram da ti priznam da sam danas bila strašno lenja, draga mamice. Nisam ustala iz kreveta sve do pola deset“, nasmešila se prepredeno škiljeći nevinim plavim očima, misleći – *i to tek nakon što mi je Rožije podario dva veličanstvena orgazma*. Pridigla se s bele posteljine i pomerila bliže njegovom predivno zategnutom i mišićavom telu. Koža mu se presijavala od znoja, kao istopljena čokolada. I dalje su se dodirivali pa je podigla kolena do brade i malo se okrenula kako bi imao nesmetan pogled na buljuk finih plavih dlačica između njenih bedara. Ispruživši ruku, nežno joj je raširio butine. Zadrhtala je kada joj je razdvojio natečene usmine stidnice

* Na irskom (gaelskom) *Cayla*. (Prim. lekt.)